

de vista, para maior transparencia da xestión e investimentos públicos, cada cursiño debería rematar con avaliacións finais e outorgamento de diplomas.

Perdóame, amigo, que envólvese a nova que hoxe che transmite en reflexións moralizantes. Que impudicamente confiase ao papel intimidades que antes nunca saíran da alcoba. Como ves, estoume contaxiando tamén da fachenda post-moderna da progresía. Como cambiaron os tempos! Antes, os labregos de Nebra manifestábanse contra os foros brandindo o fouciño. Agora abundan manifestacións totalmente en coiros, sen eximentes para nengunha das partes pudendas. Claro que os traballadores ocupaban as rúas para esixiren xustiza. Os progres de hoxe en día fanno para protestaren contra a caza do raposo, ou tan só para poxar en oferta pública as súas dotes xenitais.

Non te canso máis coas miñas divagacións, pois sabes, ademais, que o correo secreto que nos serve de contacto ten limitada a extensión dos nosos escritos. Saúdos a Bóveda e unha aperta moi forte para Moncho Reboiras. Au revoir”.

Epílogo: Estou seguro de que o lector se decatou de que o título deste artigo é un plaxio descarado da Epístola moral a Fabio, carta versificada en tercetos encadeados e metro endecasílabo, que o capitán Fernández de Andrada lle enviou a Tello de Guzmán, correxidor en México. A realidade é que a miña intención inicial era outra: lamentar, como fai Rodrigo Caro na “Canción a las Ruinas de Itálica”, o derrube dunha fortaleza construída co sacrificio de moitos patriotas. E o castelo que non logrou asaltar a Ditadura pode virse abaixo polo mel que a democracia depositou na culler dos sentinelas. Troquei de idea. Optimista até o suspiro derradeiro, penso que aínda estamos a tempo de restaurar a casa petrucial.

BAUTISTA ÁLVAREZ

Good morning, Lenin!

[Xoán Carlos Garrido Couceiro]

A revolución desde abaixo é unha obviedade (os de arriba non van a facer a revolución) ou é un absurdo (querer quedarse abaixo, renunciar á conquista do poder), mais é un dos argumentos habituais dos que Lenin chama os “anticúpulas” polo que quizais se deba interpretar a consigna en clave interna, isto é, só se trata do rexeitamento por principio dos dirixentes polo simple feito de selo. O que non desagrade a algún cargo pois mentres a crítica se desvía á posición que ocupa non se meten co que fan e sobre todo non se senten ameazados polo reto que suporía que alguén gorentase a súa cadeira por considerar que o podía facer mellor. Consecuencia: desestruturación da loita.

E citamos a Lenin porque este autor xa tiña refutado hai tempo esta doutrina de cuspir para arriba mentres un se abriga nalgún que-facer illado e fragmentado no que realizar a súa moralidade, case podemos dicir a súa santidade, se seguimos a Toni Negri e o seu referente revolucionario: San Francisco de Asís. Mais parece que recorrer a Lenin hoxe resulta de mal gusto e algúns dos que andaban con el na boca hai tempo, agora, se tropezan casualmente na casa con algún vello panfleto da década dos 70, quedase sorprendido ao topar nel o seu rostro e preguntase: “que é o queríamos entón?”. Mais non logra recordalo.

Esquecer a Lenin obrigaríanos a empezar de novo, partir de cero, abrir debates xa superados, perder máis tempo, enredarse en discusións xa resoltas, ter que inventar categorías que substitúan a un acervo común consolidado: liquidacionistas, desviacionismo, oportunismo, revisionismo, esquerdismo infantil, etc.

En vida trataron insistentemente esculpir un busto de Lenin e ao fin o tallista tivo que amañarse de xeito imaxinativo, tendo en conta que o modelo non lle paraba quieto. Unha vez morto, certo é que conseguiron momificalo e a súa imaxe foi usada para cousas ben estrañas: hoxe, por exemplo, é unha atracción turística nos balados do Kremlin. Gorbachov ven de propoñer que o saquen da Praza Roxa e, en definitiva, sostén que hai que botar terra ao asunto. Mais coa relevancia que teñen os símbolos, o derrube de estatuas e queima de retratos non é o que paraliza a acción por falta de referentes teóricos ou o que nos empuxa a actuar sen pensar. Isto é debido ao repudio da súa obra. E un dos perigos do antileninismo

campante é a súa concepción dos movementos sociais (MS) como substitutivos dos partidos e o seu desprezo polo papel destes para entrelazar as loitas populares cara a conquista do poder.

Neste contexto do bicentenario da “guerra da independencia”, o sistema insiste en celebrar a espontaneidade das masas fronte á loita organizada e ben dirixida dos pobos. Hai 200 anos xa se queixaba o Duque de Wellington, que guiou ao exército angloportugués que liberou a península, de que a manía de adxudicar as vitorias aos bandoleiros e ao pobo desarmado só servía para ralentizar o necesario artellamento dun exército regular capaz de derrotar a Napoleón. A mitoloxía de Agustina de Aragón disfrazaba a derrota e mesmo as batallas gañadas, como a de Bailén, só contribuían a unha maior relaxación, o autoengano e a distorsión da realidade.

Non foi esa percepción desagradecida e suicida a de Rosalía -tan inclinada a cantar méritos populares- que non tivo inconveniente en lembrar o que significou Sir John Moore e do acompañamento necesario que estes líderes precisan nunha loita emancipadora: “Soio no está no seu sepulcro; un pueblo/ co seu respecto compasivo vela/ polo estranxeiro a quen traidora morte/ fixo fincar lonxe dos seus, i a alleos/ vir a pedir o derradeiro asilo”

Fálasenos da revolución española do 1808 e da de maio do 68. Mais nin unha nin outra tiveron éxito nin foron tales revolucións, desestruturadas e desorientadas. Con todo, é certo que non son os partidos os que fan as revolucións, son os pobos. Mais, que é un pobo? Un pobo descabezado non é un pobo, é unha multitude de individuos. Un pobo fundido e confundido nun Führer é un rabaño. Un pobo tampouco é tal si se desintegra en milleiros de movementos sociais inconmensurábeis. Un pobo é pobo cando é suxeito capaz de recoñecer a súa composición plural e construír na súa diversidade puntos de encontro con obxecto de acumular forzas suficientes para mellorar colectivamente as súas condicións de vida, institucionalizando cada conquista e aprendendo da tradición de cada loita levada a cabo. O labor dun partido é facer pobo onde non hai máis que un amoado informe. E como se fai iso? Non hai “produtos milagre” nin palabras máxicas para conseguilo, agora ben, quen queira saber como facelo non pode permitirse o luxo de comezar cun “Good bye, Lenin!”